

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ועגלה ערופה לאו שחיטה ראייה היא?											◊	פב.
נמצא ההורג עד שלא תערף העגלה - תצא ותרעה בעדך	והתנן:										◊	פב.
עגלה ערופה אינה משנה.	ר"ש בן לקיש משום רבי ינאי:										!	פב.
ומי אמר רבי ינאי הכי?											◊	פב.
גבול שמעתי בה ושכחתי, ונסבין חבריא לומר ירדתה לנחל איתן אוסרתה	והאמר רבי ינאי:										◊	פב.
ואם איתא, לישני: כאן - קודם ירידה, כאן - לאחר ירידה											◊	פב.
עגלה ערופה אינה משנה.	אנן משמיה דרשב"ל										!	פב.
מי אמר רשב"ל הכי?	רב אשי: כי הוינן בי רב פפי קשיא לן:										◊	פב.
והא איתמר, צפורי מצורע מאימתי נאסרין? רבי יוחנן אמר: משעת שחיטה	[רבי יוחנן]										◊	פב.
משעת לקיחה	רשב"ל:										◊	פב.
מ"ט דרבי שמעון בן לקיש - גמר קיחה קיחה מעגלה ערופה	ואמרין:										◊	פב.
עגלה ערופה אינה משנה.	אלא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										!	פב.
שנים שלקחו פרה ובנה, איזה שלקח ראשון - ישחוט ראשון, ואם קדם השני - זכה.											◊	פב.
לענין דינא תנן.	רב יוסף:										◊	פב.
אם קדם השני הרי זה זריז ונשכר - זריז - דלא עבד איסורא, ונשכר - דקאכיל בשרא.	תנא:										◊	פב.
שחט פרה ואח"כ שני בניה - סופג שמונים											◊	פב.
שחט שני בניה ואחר כך שחטה - סופג את הארבעים											◊	פב.
שחטה ואת בתה, ואת בת בתה - סופג שמונים											◊	פב.
שחטה ואת בת בתה ואחר כך שחט בתה - סופג את הארבעים	[ת"ק]										◊	פב.
סופג שמונים.	סומכוס אומר משום רבי מאיר:										◊	פב.
אמאי? (ויקרא כ"ב) אותו ואת בנו אמר רחמנא, ולא בנו ואותו											◊	פב.
לא ס"ד											!	פב.
אותו ואת בנו אין לי אלא אותו ואת בנו, אותו ואת אמו מנין? כשהוא אומר לא תשחטו - הרי כאן שנים, הא כיצד - אחד השוחט את הפרה, ואחד השוחט את אמה, ואחד השוחט את בנה - שנים האחרונים חייבין.	דתניא:										!	פב.
האי מיבעי ליה לגופיה											◊	פב:
א"כ לכתוב לא תשחטו, מאי לא תשחטו?											!	פב:
ואכתי מיבעי ליה, דאי כתב רחמנא לא תשחטו ה"א: חד - אין, תרי - לא, כתב רחמנא לא תשחטו - ואפילו תרי											◊	פב:
אם כן, לכתוב לא ישחטו מאי לא תשחטו - שמע מינה תרתי.											!	פב:
שחטה ואת בת בתה וכל.											◊	פב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דסומכוס, קא סבר סומכוס, אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד - חייב שתי חטאות, ובדין הוא - דלישמעינן בעלמא, והאי דקא משמע לן בהא - להודיעך כחן דרבנן, דאע"ג דגופין מוחלקין פטרי רבנן או דלמא קסבר סומכוס אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד - אינו חייב אלא אחת, והכא היינו טעמא: הואיל וגופין מוחלקין?	אביי לרב יוסף:											◇
אין, קסבר אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד - חייב שתי חטאות	א"ל: [רב יוסף]											◇
ממאי											^	
הזורע כלאים כלאים לוקה	מדתנן:											◇
מאי לוקה?											^	
אילימא לוקה אחת											!	
פשיטא, ועוד, מאי כלאים כלאים?	ז										!	
אלא פשיטא: ב' מלקיות.											!	
במאי עסקינן	א										!	
אילימא בזה אחר זה ובשתי התראות											!	
נזיר שהיה שותה יין כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו, אל תשתה והוא שותה, אל תשתה והוא שותה - חייב על כל אחת ואחת	תנינא:	ז									!	
אלא פשיטא: בבת אחת ובהתראה אחת											!	◇
מני?	א										!	
אילימא רבנן דפליגי עליה דסומכוס											!	◇
השתא ומה התם - דגופין מוחלקין - פטרי רבנן, הכא - לכ"ש?	ז										!	◇
אלא לאו סומכוס היא.											!	◇
לא, לעולם רבנן, ומילתא אגב אורחיה קמ"ל - דאיכא תרי גווני כלאים, ולאפוקי מדרבי יאשיה											ז	◇
עד שזורע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד	דאמר רבי יאשיה:										ז	◇
קמ"ל דכי זרע חטה וחרצן, ושעורה וחרצן, נמי מחייב.											ז	
אכל מזה כזית ומזה כזית - סופג שמונים	ת"ש: [ת"ק]										◆	◇
אינו סופג אלא מ'.	רבי יהודה:										◆	◇
היכי דמי											^	
אילימא בזה אחר זה ובשתי התראות											!	
מ"ט דרבי יהודה: התראת ספק היא, ושמעין ליה לרבי יהודה דאמר התראת ספק לא שמה התראה											ז	
הכה את זה וחזר והכה את זה, קלל את זה וחזר וקלל את זה, או שהכה שניהם בבת אחת, או שקלל שניהם בבת אחת - חייב	דתניא: [ת"ק]	ז									◆	
בבת אחת - חייב, בזה אחר זה פטור.	רבי יהודה:	ז									◆	
אלא פשיטא - בבת אחת ובהתראה אחת											!	◇
ומאן תנא קמא?	א										!	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אילימא רבנן דפליגי עליה דסומכוס												פב: ◇
השתא, ומה התם דגופין מוחלקין - פטרי רבנן, הכא - לא כל שכן?												פב: ◇
אלא לאו סומכוס היא.												פב: ◇
לא, לעולם - בזה אחר זה, ורבנן והאי תנא סבר לה כאידך תנא דרבי יהודה												פב: ◇
התראת ספק שמה התראה	דאמר: [אידך תנא דרבי יהודה]											פב: ◇
(שמות י"ב) לא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרופו - בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה, לומר שאין לוקחין עליו, דברי ר' יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]											פב: ◇
לא מן השם הוא זה, אלא משום דה"ל לאו שאין בו מעשה - וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקחין עליו.	רבי יעקב:											פג: ◇
אכל שני גידין משתי ירכות משתי בהמות - סופג שמונים	ת"ש: [ת"ק]											פג: ◇
אינו סופג אלא מ'.	רבי יהודה:											פג: ◇
היכי דמי												פג: ◇
אילימא בזה אחר זה ובשתי התראות												פג: ◇
מ"ט דרבי יהודה דאמר ארבעים ותו לא?												פג: ◇
אלא פשיטא - בבת אחת ובחדא התראה												פג: ◇
מאן ת"ק?												פג: ◇
אילימא רבנן דפליגי עליה דסומכוס												פג: ◇
ומה התם דגופין מוחלקין - פטרי רבנן, הכא לא כל שכן?												פג: ◇
אלא לאו סומכוס היא.												פג: ◇
לעולם בזה אחר זה, ודקאמרת מ"ט דרבי יהודה - כגון דלית ביה כזית												פג: ◇
אכלו ואין בו כזית - חייב	דתניא: [ת"ק]											פג: ◇
עד שיהא בו כזית.	רבי יהודה:											פג: ◇
בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו: אמה מכרתי לשחוט, ואלו הן: ערב יום טוב האחרון של חג, וערב יום טוב הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ראש השנה אף ערב יום הכפורים בגליל.	[ת"ק]											פג: ◇
וכדברי רבי יוסי הגלילי:	רבי יהודה:											פג: ◇
אימתי - בזמן שאין לו ריוח, אבל יש לו ריוח - אין צריך להודיעו												פג: ◇
במוכר את האם לחתן, ואת הבת לכלה - שצריך להודיעו, בידוע ששניהם שוחטין ביום אחד.	ומודה רבי יהודה:											פג: ◇
בארבעה פרקים אלו משחיטין את הטבה בעל כרחו, אפילו שור שוה אלף דינרים ואין לו ללוקח אלא דינר - כופין אותו לשחוט לפיכך, אם מת - מת ללוקח, אבל בשאר ימות השנה אינו כן, לפיכך, אם מת - מת												פג: ◇
אם לא הודיעו - הולך ושוחט ואינו נמנע.	תנא:											פג: ◇
אימתי וכל.	רבי יהודה:											פג: ◇
למה לי למיתני: את האם לחתן ואת הבת לכלה?												פג: ◇
מלתא אגב אורחיה קמשמע לן: דאורח ארעא למטרה בי חתנא טפי מבי כלתא.												פג: ◇

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בארבעה פרקים אלו וכו'.												■	<
והא לא משך												‡	
כשמשך.	רב הונא אמר רב:											!	◇
אי הכי, אימא סיפא:												‡	
אבל בשאר ימות השנה אינו כן, לפיכך, אם מת - מת למוכר	[סיפא]											‡	◇
והא משך												‡	
לעולם שלא משך, וכגון שזיכה לו על ידי אחר בארבעה פרקים אלו דזכות הוא לו - זכין לאדם שלא בפניו, בשאר ימות השנה דחוב הוא לו - אין חבין לאדם שלא בפניו.	רבי שמואל בר רב יצחק:											!	◇
בארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דבריהם על דין תורה	רבי אילא אמר רב יהודה:											!	◇
דבר תורה - מעות קונות, ומה טעם אמרו משיכה קונה - גזירה שמא יאמר לו: נשרפו חטיף בעליה.	דאמר רבי יוחנן:											!	
(ויקרא כ"ב) יום אחד האמור באותו ואת בנו - היום הולך אחר הלילה. את זו דרש רבי שמעון בן זומא: נאמר במעשה בראשית יום אחד, ונאמר באותו ואת בנו יום אחד, מה יום אחד האמור במעשה בראשית - היום הולך אחר הלילה, אף יום אחד האמור באותו ואת בנו - היום הולך אחר הלילה.												■	מ
לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בקדשים, ובקדשים לילה הולך אחר היום, יכול אף זה כן? נאמר כאן יום אחד, ונאמר במעשה בראשית יום אחד, מה יום אחד האמור במעשה בראשית - היום הולך אחר הלילה, אף יום אחד האמור באותו ואת בנו - היום הולך אחר הלילה.	ת"ר, את זו דרש ר"ש בן זומא:											■	◇
יום אחד - יום המיוחד טעון כרות, מכאן אמרו בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו.	רבי:											■	◇
הדרן עלך אותו ואת בנו												◇	ג

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ** !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כסוי הדם נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחולין - אבל לא במוקדשין, ונוהג בחיה ובעוף, במזומן ובשאינו מזומן ונוהג בכוי מפני שהוא ספק ואין שוחטין אותו ב"ט, ואם שחטו - אין מכסין את דמו.												■
מוקדשין מ"ט לא?												⚡
אילימא משום דרבי זירא												!
השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, שנאמר (ויקרא י"ז) ושפך את דמו וכסהו בעפר, עפר לא נאמר, אלא בעפר - מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה	דא"ר זירא:											■
והכא לא אפשר												!
היכי ליעביד?												^
ליתיב וליבטליה												!
קמוסיף אבנין, וכתיב (דברי הימים א' כ"ח) הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל												⚡
לא ליבטליה												!
קא הוי חציצה.												⚡
נהי דלמטה - לא אפשר, למעלה - אפשר, ליעביד כסו?												⚡
שחט חיה ואח"כ שחט בהמה - פטור מלכסות, בהמה ואח"כ חיה - חייב לכסות	מי לא תניא, רבי יונתן בן יוסף:											⚡
כדרבי זירא												!
כל הראוי לבילה - אין בילה מעכבת בו, וכל שאינו ראוי לבילה - בילה מעכבת בו.	דא"ר זירא:											■
ולגרריה וליכסיה												⚡
דם הניתז, ושעל הסכין - חייב לכסות	מי לא תנן:											⚡
אלמא - דגריר ומכסי ליה												■
הכא נמי - נגרור ונכסי ליה												⚡
אי בקדשי מזבח - הכי נמי, הכא במאי עסקינן: בקדשי בדק הבית.												!
ולפרקינהו וליכסינהו												⚡
בעינן העמדה והערכה.												!
וכמאן												^
הכל היו בכלל העמדה והערכה	אי כר"מ דאמר:											!
שחיטה שאינה ראויה - שמה שחיטה	האמר- [רבי מאיר]											⚡
שחיטה שאינה ראויה - לא שמה שחיטה	אי כר' שמעון דאמר:											!
לא היו בכלל העמדה והערכה	האמר- [רבי שמעון]											⚡
רבי היא, ונסיב לה אליבא דתנאי בשחיטה שאינה ראויה - סבר לה כר' שמעון, בהעמדה הערכה - סבר לה כר"מ.	רבי יוסף:											!
כולהו ר"ש היא, ושאינה הכא דאמר קרא (ויקרא י"ז) ושפך וכסה - מי שאינו מחוסר אלא שפיכה וכסוי, יצא זה שמחוסר שפיכה פדייה וכסוי.	ואיבעית אימא:											!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והשתא דאתית להכי, אפילו תימא קדשי מזבח מי שאינו מחוסר אלא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה גרירה וכסוי												◊
אמר קרא (ויקרא י"ז) חיה או עוף, מה חיה אינה קדש, אף עוף אינו קדש	מר בר רב אשי:											◊
אי מה חיה - שאין במינו קדש, אף עוף - שאין במינו קדש, אוציא תורין ובני יונה - שיש במינו קדש							ז					◊
לא, כחיה מה חיה - לא חלקת בה, אף עוף - לא תחלוק בו.												◊
ק"ל חיה בכלל בהמה לסימנין, אימא נמי בהמה בכלל חיה לכסוי	יעקב מינאה לרבא:											◊
עליך אמר קרא (דברים י"ב) על הארץ תשפכנו כמים - מה מים לא בעי כסוי, אף האי נמי לא בעי כסוי.	אמר ליה: [רבא]											◊
אלא מעתה יטבילו בן												◊
אמר קרא: (ויקרא י"א) אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור - הני אין, מידי אחרינא לא.												◊
ואימא, ה"מ - למעוטי שאר משקין דלא איקרו מים, אבל דם דאיקרי מים, ה"נ												◊
תרי מעוטי כתיבי: מעין מים ובור מים												◊
אימא, אידי ואידי למעוטי שאר משקין, חד למעוטי זוחלין וחד למעוטי מכונסין												◊
תלתא מעוטי כתיבי: מעין מים ובור מים מקוה מים.												◊
(ויקרא י"ז) אשר יצוד, אין לי אלא אשר יצוד, נצודין ועומדין מאליהן, מנין, כגון אווזין ותרגולים - ת"ל ציד - מ"מ. א"כ, מה ת"ל אשר יצוד? למדה תורה דרך ארץ, שלא יאכל אדם בשר אלא בהזמנה הזאת.	ת"ר:											◊
(דברים י"ב) כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך - למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא לתאבון. יכול יקח אדם מן השוק ויאכל - ת"ל: (דברים י"ב) וזבחת מבקרך ומצאנך. יכול יזבח כל בקרו ויאכל, כל צאנו ויאכל - ת"ל מבקרך - ולא כל בקרך, מצאנך - ולא כל צאנך	ת"ר:											◊
מי שיש לו מנה - יקח לפסו ליתרא ירק, עשרה מנה - יקח לפסו ליתרא דגים, חמשים מנה - יקח לפסו ליתרא בשר, מאה מנה - ישפתו לו קדרה בכל יום.	מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה:											◊
ואינך אימת?												◊
מערב שבת לערב שבת												◊
צריכין אנו לחוש לדברי זקן.	רב:											◊
אבא ממשפחת בריאים הוה, אבל כגון אנו - מי שיש לו פרוטה בתוך כיסו יריצנה לחנווני.	רבי יוחנן:											◊
כגון אנו - לוויין ואוכלין.	רב נחמן:											◊
(משלי כ"ז) כבשים ללבושך - מגו כבשים יהא מלבושך												◊
(משלי כ"ז) ומחור שדה עתודים - לעולם ימכור אדם שדה ויקח עתודים, ואל ימכור אדם עתודים ויקח שדה												◊
(משלי כ"ז) ודי חלב עוים - דיו לאדם שיתפרנס מחלב גדיים וטלאים שבתוך ביתו												◊
(משלי כ"ז) ללחמן ללהם ביתך - לחמך קודם ללהם ביתך												◊
(משלי כ"ז) וחיים לנערותיך - אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן: תן חיים לנערותיך מיכן למדה תורה דרך ארץ שלא ילמד אדם את בנו בשר ויין.	[מר זוטרא בריה דרב נחמן]											◊
הרוצה שיתעשר - יעסוק בהמה דקה.	רבי יוחנן:											◊
מאי דכתיב (דברים ז') ועשתרות צאנך - שמעשרות את בעליהן.	רב חסדא:											◊
כסא דהרשין ולא כסא דפזרין, והני מילי - בכלי מתכות, אבל בכלי חרש - לית לן בה, ובכלי מתכות נמי לא אמרן, אלא דלא שדי בהו ציביא, אבל שדי בהו ציביא - לית לן בה, וכי לא שדי בהו ציביא נמי לא אמרן, אלא דלא ציץ, אבל ציץ - לית לן בה.	ואמר רבי יוחנן:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מי שהניח לו אביו מעות ורוצה לאבדן, ילבש כלי פשתן, וישתמש בכלי זכוכית, וישכור פועלים ואל ישב עמהן.	ואמר רבי יוחנן:											◊	פד:
ילבוש כלי פשתן בכיתנא רומיתא													פד:
וישתמש בכלי זכוכית בזוגיתא חזרתא													פד:
וישכור פועלים ואל ישב עמהן - בתורי, דנפיש פסדייהו													פד:
מאי דכתיב (תהלים ק"ב) טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט - לעולם יאכל אדם וישתה - פחות ממה שיש לו, וילבש ויתכסה - במה שיש לו, וכיבד אתו ובניו - יותר ממה שיש לו, שהן תלויין בו והוא תלוי במי שאמר והיה העולם.	דרש רב עירא, זימנין אמר לה משמיה דרבי אמי, וזימנין אמר לה משמיה דרבי אסי:											◊	פד:
השוחט לחולה בשבת - חייב לכסות.	דרש רב עינא אפתחא דבי ריש גלותא:											◊	פד:
אשתומא קאמר, לישמטוה לאמריה מיניה.	אמר להו רבה:											◊	פד:
כוי אין שוחטין אותו ביו"ט, ואם שחטו - אין מכסין את דמו מקל וחומר, ומה מילה שודאה דוחה שבת - אין ספיקה דוחה יו"ט, כסוי שאין ודאו דוחה שבת - אין דין שאין ספקו דוחה יו"ט?	דתניא, ר' יוסי:											◊	פד:
תקיעת שופר בגבולים תוכיח, שאין ודאה דוחה שבת, וספיקה דוחה יו"ט.	אמרו לו:											◊	פד:
מה למילה שכן אינה נוהגת בלילי ימים טובים, תאמר בכסוי שנוהג בלילי ימים טובים.	השיב רבי אלעזר הקפר בריבי תשובה:											◊	פד:
זה אחד מן הדברים שאמר רבי חייא אין לי עליהם תשובה, והשיב רבי אלעזר הקפר בריבי תשובה.	רבי אבא:											◊	פד:
כסוי שאין ודאו דוחה שבת	קתני מיהת:											◊	פד:
מאי ודאו דכסוי דלא דחי שבת - לאו השוחט לחולה בשבת?												◊	פד:
ודלמא דעבר ושחט												!	פד:
דומיא דמילה, מה מילה - ברשות, אף כסוי - נמי - ברשות.												◊	פד:
תקיעת שופר בגבולין תוכיח שאין ודאה דוחה שבת וספיקה דוחה יום טוב	אמרו לו:											◊	פד:
מאי ספיקה												^	פד:
אילימא: ספק חול ספק יום טוב												!	פד:
השתא ודאי יום טוב - דחיא, ספק יו"ט ספק חול - מיבעיא?												◊	פד:
אלא ספק איש ספק אשה												!	פד:
ורבי יוסי לטעמיה												■	פד:
אשה ודאית נמי תקעה	דאמר: [רבי יוסי]											◊	פד:
בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות	דתניא: [ת"ק]											◊	פד:
נשים סומכות רשות.	רבי יוסי ורבי שמעון:											◊	פד:
ולמאי דקאמרי רבנן - נמי אית ליה פירכא, מה לתקיעת שופר - שכן ודאה דוחה שבת במקדש, תאמר בכיסוי - דליתיה כלל	רבינא:											◊	פד:
מה למילה שכן אינה נוהגת בלילי ימים טובים	השיב ר"א הקפר בריבי:											◊	פד:
בלילי ימים טובים הוא דלא נהגא, בשאר לילי נהגא?												◊	פד:
אלא, מה למילה - שכן אינה נוהגת בלילות כבימים, תאמר בכסוי - שנוהג בלילות כבימים.												◊	פד:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זה אחד מן הדברים שאמר רבי חייא אין לי עליהן תשובה, והשיב רבי אלעזר הקפר ברבי תשובה.	רבי אבא:											○
השוחט ונמצאת טריפה, והשוחט לעבודת כוכבים, והשוחט חולין בפנים, וקדשים בחוץ, היה ועוף הנסקלים רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]											◆
פוטרים.	חכמים:											◆
השוחט ונתבלה בידו, הנוחר והמעקר - פטור מלכסות.												■
ראה רבי דבריו של - ר"מ באותו ואת בנו - ושנאו בלשון חכמים, ודרבי שמעון בכסוי הדם - ושנאו בלשון חכמים.	רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן:											◆
מאי טעמא דרבי מאיר באותו ואת בנו?												▲
גמר שחיטה שחיטה משחוט חוץ, מה התם - שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, אף הכא נמי - שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה.	רבי יהושע בן לוי:											◆
ורבי שמעון מאי טעמא?												▲
גמר (בראשית מ"ג) מטבח טבח והכן, מה להלן - שחיטה ראויה, אף כאן - שחיטה ראויה.	רבי מני בר פטיש:											◆
ור"מ נמי ליגמר מטבח?												ז
דנין שחיטה משחיטה, ואין דנין שחיטה מטביחה:	[רבי מאיר]											◆
מה נפק מינה?												ז
הא תנא דבי רבי ישמעאל: (ויקרא י"ד) ושב הכהן ובא הכהן - זו היא שיבה זו היא ביאה												◆
הני מילי - היכא דליכא דדמי ליה, אבל איכא דדמי ליה - מדדמי ליה ילפינן.												◆
ורבי שמעון נמי ליגמר משחוט חוץ												ז
דנין חולין מחולין, ואין דנין חולין מקדשים	[רבי שמעון]											◆
ור' מאיר												ז
אטו אותו ואת בנו בקדשים מי לא נהיג?	[רבי מאיר]											◆
ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו, ושנאו בלשון חכמים.	היינו דקאמר רבי חייא:											◆
מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם?												▲
גמר שפיכה שפיכה משחוט חוץ, מה להלן - שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, אף כאן - שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה.	רבי שמעון בן לקיש:											◆
ורבי שמעון												▲
(ויקרא י"ז) אשר יאכל כתיב	[רבי שמעון]											◆
ורבי מאיר												ז
ההוא למעוטי עוף טמא הוא דאתא	[רבי מאיר]											◆
ורבי שמעון												ז
עוף טמא מאי טעמא - דלאו בר אכילה הוא, טרפה נמי - לאו בר אכילה הוא	[רבי שמעון]											◆
ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם, ושנאו בלשון חכמים	והיינו דאמר רבי חייא:											◆
לא לכל אמר ר' מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, מודה ר"מ שאין מתירתה באכילה: ולא לכל אמר ר"ש שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, מודה רבי שמעון שמתהרתה מידי נבלה	רבי אבא:											◆

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא לכל א"ר מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, מודה רבי מאיר שאין מתירתה באכילה.	אמר רב:											◊
פשיטא טרפה בשחיטה מי מישתריא?												◊
לא צריכא - לשוחט את הטרפה ומצא בה בן ט' חי, סד"א: הואיל דאמר רבי מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה - תהני ליה שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה, קמשמע לן.												◊
ותסברא												◊
בן פקועה טעון שחיטה	והאמר ר"מ:											◊
לא צריכא, דרבי סבר לה כ"ר מאיר, וסבר לה כרבנן סבר לה כרבי מאיר - דאמר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, וסבר לה כרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו, כיון דאמור רבנן שחיטת אמו מטהרתו, תהני ליה שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה, קמ"ל.												◊
ולא לכל אמר רבי שמעון: שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, מודה ר"ש שמתהרתה מידי נבלה.												◊
פשיטא												◊
דאמר רב יהודה אמר רב, (ויקרא י"א) וכי ימות מן הבהמה - מקצת בהמה מטמאה, ומקצת בהמה אינה מטמאה, ואי זו - זו טרפה ואמרי לה במתניתא תנא: ששחטה?												◊
לא צריכא - לשוחט את הטרפה, והיא חולין בעורה												◊
השוחט את הטרפה, וכן השוחט ונמצאת טריפה - זה וזה חולין בעורה - ר"ש מתיר בהנאה	דתניא: [רבי שמעון]											◊
אוסרין.	חכמים:											◊
סד"א, הואיל וא"ר שמעון מותר בהנאה, אלמא לאו שחיטה היא כלל, אימא מידי נבלה נמי לא מטהרה, קמ"ל.												◊
וסבר ר"ש חולין בעורה דאורייתא היא?	רב פפא לאביי:											◊
איין	א"ל: [אביי]											◊
חולין שנשחטו בעורה ישרפו באש, וכן היה שנשחטה בעורה	והתנן: רבי שמעון:											◊
אי אמרת בשלמא דאורייתא - היינו דגזרינן חיה אטו בהמה, אלא אי אמרת דרבנן - בהמה מאי טעמא - דילמא אחי למיכל קדשים בחוץ, היא גופה גזרה, ואנן ניקום וננזור גזירה לגזירה												◊
רבי חייא נפל ליה יאניבא בכיתניה, אתא לקמיה דרבי	[רבי חייא]											◊
שקול עופא ושחט על בוביתא דמיא, דמורח דמא ושביק ליה.	אמר ליה: [רבי]											◊
היכי עביד הכי?												◊
השוחט וצריך לדם - חייב לכסות, כיצד יעשה - או נחרו או עוקרו.	והתניא:											◊
צא טרוף אמר ליה.	כי אתא רב דימי אמר:											◊
צא נחור אמר ליה.	כי אתא רבין אמר:											◊
למאן דאמר צא טרוף, מאי טעמא לא אמר צא נחור?												◊
וכי תימא קסבר אין שחיטה לעוף מן התורה, ונחירתו זו היא שחיטתו												◊
(דברים י"ב) כאשר צויתך - מלמד שנצטוו משה על הושט ועל הקנה, ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה	והתניא, רבי:											◊
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא צא נחור - דלאו שחיטה היא כלל, אבל צא טרוף, אימא שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה וליבעי כסוי - קמ"ל כדר' חייא בר אבא.												◊
ולמ"ד צא נחור, מ"ט לא אמר צא טרוף?												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכי תימא קסבר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה											!	
ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים	והא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:										⚡	◇
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא צא טרוף - דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, אבל צא נחור, אימא, אין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו, וליבעי כסוי - קמ"ל כאשר צויתך.											!	◇
ומי נפל ליה יאניבא בכיתניה?												⚡
משעלו בני הגולה פסקו הזיקין והזועות והרוחות והרעמים, ולא החמיץ יינם ולא לקה פשתנם, ונתנו חכמים עיניהם ברבי חייא ובניו.	והאמר רבין בר אבא, ואמרי לה אמר רבי אבין בר שבא:										⚡	◇
כי מהניא זכותיהו - אעלמא, אדיהו - לא, כדרב יהודה אמר רב											!	◇
בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת כל העולם כולו - ניוזן בשביל חנינא בני, וחנינא בני - די לוי בקב חרובין מערב שבת לערב שבת.	דאמר רב יהודה אמר רב:										!	◇
חרש שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותם - חייב לכסות, בינן לבין עצמן - פטור מלכסות.												■
וכן לענין אותו ואת בנו: ששחטו ואחרים רואין אותן - אסור לשחוט אחריהם, בינן לבין עצמן רבי מאיר - מתיר לשחוט אחריהן	[רבי מאיר]											■
אוסרים	חכמים:											■
ומודים שאם שחט שאינו סופג את הארבעים.	[חכמים]											■
ורבנן, מאי שנא רישא דלא פליגי, ומאי שנא סיפא דפליגי?												⚡
רישא, אי אמרינן חייבין לכסות, אמרי: שחיטה מעלייתא היא, ואתי למיכל משחיטתן.											!	◇
סיפא נמי, כיון דקאמרי רבנן אסור לשחוט אחריהם, אמרי: שחיטה מעלייתא היא, ואתי למיכל משחיטתן												⚡
סיפא אמרי: בשרא דלא קא מיבעיא ליה											!	◇
רישא נמי, אמרי: לנקר חצירו הוא צריך.												⚡
שחט באשפה, מאי איכא למימר? בא לימלך, מאי איכא למימר?											!	
וליתעמיד, סיפא נמי, בא לימלך מאי איכא למימר?												⚡
אלא: רבנן אכולה מילתא פליגי, ונטרי ליה לר' מאיר עד דמסיק לה למילתא, והדר פליגי עילויה.											!	◇
בשלמא רבנן - לחומרא, אלא רבי מאיר, מאי טעמא?												⚡
מחייב היה רבי מאיר על שחיטתן משום נבלה	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:										!	◇
מאי טעמא?											^	
הואיל ורוב מעשיהן מקולקלים.	רבי אמר:										!	◇
מאי איריא רוב, אפילו מיעוט נמי, דהא רבי מאיר חייש למיעוטא, סמוך מיעוטא לחזקה, ואתרע ליה רובא יהושע לרב פפא:	רב פפא לרב הונא בריה דרב יהושע, ואמרי לה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:											⚡
תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו, רבי מאיר - מטהר	דתנן: [רבי מאיר]										⚡	◇
מטמאין, מפני שדרכו של תינוק לטפח	חכמים:										⚡	◇
מאי טעמא דרבי מאיר - קסבר, רוב תינוקות מטפחין, ומיעוט אין מטפחין, ועיסה זו בחזקת טהרה עומדת, סמוך מיעוטא לחזקה - ואתרע ליה רובא	ואמרינן:											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אם אמרו ספק טומאה לטהר, יאמרו ספק איסור להתיר?												!	◇	פז:	
הורה רבי כ"מ, והורה רבי כחכמים													■	פז:	
הי מינייהו דאחריתא?													^	פז:	
דרבי אבא בריה דרבי חיאי בר אבא ורבי זירא הוו קיימי בשוקא דקיסרי אפתחא דבי מדרשא, נפק רבי אמר אשכחינהו	תא שמע:											!	◇	פז:	
אמר להו: לאו אמנא לכו בעידן בי מדרשא - לא תקימו אבראי, דילמא איכא אינש דמיצטרך ליה שמעתא, ואתי לאיטרודי	[רבי אמר]											!	◇	פז:	
רבי זירא על, רבי אבא לא על												!	◇	פז:	
הי מינייהו דאחריתא?	יתבי וקא מיבעיא להו:											!	◇	פז:	
אמר להו רבי זירא לא שבקתון לי דאישיליה לסבא, דילמא שמיע ליה מאבוה ואבוה מיניה דרבי יוחנן, דרבי חיאי בר אבא כל תלתין יומין קא מהדר תלמודיה קמיה דר' יוחנן	[רבי זירא]											!	◇	פז:	
מאי הוי עלה?													^	פז:	
הורה רבי כ"מ מאיר	תא שמע, דשלה רבי אלעזר לגולה:												!	◇	פז:
והא כרבנן נמי אורי?												!	◇	פז:	
אלא לאו ש"מ: הא דאחריתא, ש"מ:													!	◇	פז:
שחט מאה חיות במקום אחד - כסוי אחד לכולן, מאה עופות במקום אחד - כסוי אחד לכולן, חיה ועוף במקום אחד - כסוי אחד לכולן	[רבנן]												■	פז:	
שחט חיה - יכסנה, ואח"כ ישחוט את העוף:	רבי יהודה:												■	פז:	
חיה - כל משמע חיה, בין מרובה ובין מועטת, עוף - כל משמע עוף, בין מרובה ובין מועט מכאן אמרו שחט מאה חיות במקום אחד - כסוי אחד לכולן, מאה עופות במקום אחד - כסוי אחד לכולן, חיה ועוף במקום אחד - כסוי אחד לכולן	ת"ר: [רבנן]												◆ ■ ■	פז:	
שחט חיה - יכסנה, ואחר כך ישחוט את העוף, שנאמר (ויקרא י"ז) חיה או עוף	רבי יהודה:												◆ ■ ■	פז:	
הרי הוא אומר (ויקרא י"ז) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא.	אמרו לו: [רבנן]												■ ■	פז:	
מאי קא מהדרי ליה?													^	פז:	
האי או - מיבעי ליה לחלק	הכי קאמרי ליה רבנן:												■	פז:	
ור' יהודה													!	פז:	
לחלק מדמו נפקא	[רבי יהודה]												!	פז:	
ורבנן													!	פז:	
דמו - טובא משמע, דכתיב: כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא.	[רבנן]												!	פז:	
מודה היה רבי יהודה לענין ברכה, שאינו מברך אלא ברכה אחת.	רבי חנינא:												■	פז:	
מאי שנא מתלמידי דרב?	רבינא לרב אחא בריה דרבא, ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב אשי:												!	פז:	
דרב ברונא ורב חננאל הדור אמרו ליה: הב ליברין	[רב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב]												! !	פז:	
כיון דאמר הב ליברין - איתסר ליה למשתי חמרא	אמר להו רב יבא סבא, הכי אמר רב:												! !	פז:	
הכא נמי, כיון דאיטפל ליה לכסוי, איחייב ליה לברכה													!	פז:	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי השתא התם - משתא וברוכי בהדי הדדי לא אפשר, הכא - אפשר דשחיט בחדא, ומכסי בחדא.											!	◇
שחט ולא כסה, וראהו אחר חייב לכסות, כסהו ונתגלה - פטור מלכסות, כסהו הרוח - חייב לכסות.												■
(ויקרא י"ז) ושפך וכסה - מי ששפך יכסה, שחט ולא כסה, וראהו אחר מנין שחייב לכסות - שנאמר: (ויקרא י"ז) ואומר לבני ישראל - אזהרה לכל בני ישראל.	ת"ר:											■
ושפך וכסה - במה ששפך - בו יכסה, שלא יכסנו ברגל, שלא יהיו מצות בזווית עליו.	תניא אידך:											■
ושפך וכסה - מי ששפך הוא יכסנו, מעשה באחד ששחט, וקדם חבירו וכסה, וחייבו רבן גמליאל ליתן לו י' זהובים.	תניא אידך:											■
שכר מצוה, או שכר ברכה?	איבעיא להו:										^	◇
למאי נפקא מינה											?	
לברכת המזון, אי אמרת שכר מצוה - אחת היא, ואי אמרת שכר ברכה - הויין ארבעים											!	◇
מאי?											^	
דא"ל ההוא צדוקי לרבי: מי שיצר הרים לא ברא רוח, ומי שברא רוח לא יצר הרים, דכתיב: (עמוס ד') כי הנה יוצר הרים ובורא רוח	תא שמע:										!	◇
אמר ליה: שוטה, שפיל לסיפיה דקרא ה' צבאות שמו	[רבי]										!	◇
אמר ליה: נקוט לי זימנא תלתא יומי ומיהדרנא לך תיובתא											!	◇
יתיב רבי תלת תעניתא, כי הוה קא בעי מיברך, אמרו ליה: צדוקי קאי אבא	[רבי]										!	◇
אמר: (תהלים ס"ט) ויתנו בברותי רוש וגו'	[רבי]										!	◇
א"ל: רבי, מבשר טובות אני לך, לא מצא תשובה אויבך, ונפל מן הגג ומת											!	◇
אמר לו: רצונך שתסעוד אצלי?	[רבי]										!	◇
אמר לו: הן											!	◇
לאחר שאכלו ושתו, א"ל: כוס של ברכה אתה שותה, או ארבעים זהובים אתה נוטל?	[רבי]										!	◇
אמר לו: כוס של ברכה אני שותה											!	◇
יצתה בת קול ואמרה: כוס של ברכה ישוה ארבעים זהובים											!	◇
עדיין ישנה לאותה משפחה בין גדולי רומי וקוראין אותה משפחת בר לויאגוס.	[רבי יצחק]										!	◇
כסהו ונתגלה.												■
מאי שנא מהשבת אבדה	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											?
(דברים כ"ב) השב - אפילו מאה פעמים?	דאמר מר:										!	■
התם לא כתיב מיעוטא, הכא - כתיב מיעוטא וכסהו.	אמר ליה: [רב אשי]										!	◇
כסהו הרוח.												■
לא שנו אלא שחזר ונתגלה, אבל לא חזר ונתגלה - פטור מלכסות.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											■
וכי חזר ונתגלה מאי הוי? הא אידחי ליה												?
זאת אומרת: אין דיהוי אצל מצות	רב פפא:											!

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומאי שנא מהא דתניא:											ז	פז.
השוחט ונבלע דם בקרקע - חייב לכסות?	[תניא]										ז	פז.
התם כשרשמו ניכר.											!	פז.
דם שנתערב במים, אם יש בו מראית דם - חייב לכסות												מז
נתערב ביין - רואין אותו כאילו הוא מים												פז.
נתערב בדם הבהמה או בדם החיה - רואין אותו כאילו הן מים	[ת"ק]										♦	פז.
אין דם מבטל דם.	רבי יהודה:										♦	פז:
דם הניתז, ושעל הסכין - חייב לכסות												פז:
אימתי - בזמן שאין שם דם אלא הוא, אבל יש שם דם שלא הוא - פטור מלכסות.	רבי יהודה:											פז:
דם שנתערב במים, אם יש בו מראית דם - כשר, נתערב ביין - רואין אותו כאילו הוא מים	תנן התם:											פז:
נתערב בדם בהמה או בדם החיה - רואין אותו כאילו הוא מים	[ת"ק]										♦	פז:
אין דם מבטל דם.	רבי יהודה:										♦	פז:
לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם, אבל נפל דם לתוך מים - ראשון ראשון בטל	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:										♦	פז:
ולענין כסוי אינו כן, אין דחוי אצל מצות.	רב פפא:										♦	פז:
כל מראה אדמומית - מכפרין, ומכשירין, וחייבין בכסוי.	רב יהודה אמר שמואל:											פז:
מאי קמשמע לך? מכפרין תנינא, חייבין בכסוי תנינא											ז	פז:
מכשירין איצטריכא ליה											!	פז:
מכשירין נמי, אי דם - אכשורי מכשר, אי מיא - אכשורי מכשרין											ז	פז:
לא צריכא, שתמדו במי גשמים											!	פז:
מי גשמים נמי, כיון דשקיל ורמי - אחשבינהו											ז	פז:
לא צריכא - שנתמדו מאליהן											!	פז:
בצללתא דדמא	רבי אסי מנהרביל:										!	פז:
עגוש כרת - והוא דאיכא כזית.	רבי ירמיה מדפתי:											פז:
מטמאים באהל - והוא דאיכא רביעית.	במתניתא תנא:											פז:
כל משקה המת - טהורין, חוץ מדמו וכל מראה אדמומית שבו - מטמאין באהל.	תנן התם:											פז:
ומשקה המת טהורין?											ז	פז:
משקה טבול יום - כמשקין שנוגע בהן, ואלו ואלו אין מטמאין, ושאר כל הטמאין, בין קלין בין חמורין - משקין היוצאין מהן כמשקה הנוגע בהן, ואלו ואלו תחלה, חוץ מן המשקה שהוא אב הטומאה.	ורמינהו:										ז	פז:
מאי קלין ומאי חמורין?											^	פז.
מאי לאו: קלין - שרץ וזב, וחמורין - מת?											ז	פז.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, קלין שרץ, וחמורין זב.											!	◊	פה.
מאי שנא זב דגזרו ביה רבנן, ומאי שנא מת דלא גזרו ביה רבנן?											?		פה.
זב דלא בדילי אינשי מיניה גזרו ביה רבנן, מת דבדילי אינשי מיניה - לא גזרו ביה רבנן.											!	◊	פה.
דם הניתז ושעל הסכין וכו'.													פה. <
וכסהו - מלמד שדם הניתז ושעל הסכין חייב לכסות	תנו רבנן: [רבנן]											■	פה.
אימתי - בזמן שאין שם דם אלא הוא, אבל יש שם דם שלא הוא פטור מלכסות.	רבי יהודה:											■	פה.
וכסהו - מלמד שכל דמו חייב לכסות, מכאן אמרו, דם הניתז ושעל אנפיים - חייב לכסות	תניא אידך: [רבנן]											■	פה.
במה דברים אמורים - שלא כסה דם הנפש, אבל כסה דם הנפש - פטור מלכסות.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	פה.
במאי קא מיפלגי?												^	פה.
דמו - כל דמו	רבנן סברי:											!	פה.
דמו - ואפילו מקצת דמו	רבי יהודה סבר:											!	פה.
דמו - המיוחד.	רשב"ג סבר:											!	פה.
במה מכסין ובמה אין מכסין? בובל הדק, ובחול הדק, בסיד ובחרסית, ובלבנה ובמגופה שכתשן אבל אין מכסין לא בובל הגס, ולא בחול הגס, ולא בלבנה ובמגופה שלא כתשן, ולא יכפה עליו את הכלי.												■	פה.
דבר שמגדל בו צמחים - מכסין בו, ושאינו מגדל צמחים - אין מכסין בו.	כלל אמר רשב"ג:											■	פה.
היכי דמי חול הדק?												^	פה.
כל שאין היוצר צריך לכתשו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											!	פה.
ואיכא דמתני לה אסיפא:												■	פה.
אבל אין מכסין לא בזבל הגס ולא בחול הגס	[סיפא]											■	פה.
היכי דמי חול הגס?												^	פה.
כל שהיוצר צריך לכתשו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											!	פה.
מאי בנייהו?												^	פה.
איכא בנייהו: דצריך ולא צריך, דמפריך אפרוכי.												!	פה.
וכסהו יכול יכסנו באבנים או יכפה עליו את הכלי? תלמוד לומר: לומר: בעפר, ואין לי אלא עפר, מנין לרבות זבל הדק, וחול הדק, ושחיקת אבנים, ושחיקת חרסית, ונעורת פשתן דקה, ונסורת של חרשין דקה, וסיד, וחרסית לבנה ומגופה שכתשן, ת"ל: וכסהו. יכול שאני מרבה אף זבל הגס, וחול הגס, ושחיקת כלי מתכות, ולבנה ומגופה שלא כתשן. וקמח וסוכין ומורסן? ת"ל: בעפר.	תנו רבנן:											■	פה.
ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו?												?	פה.
אחר שריבה הכתוב ומיעט, מרבה אני אלו - שהן מין עפר, ומוציא אני את אלו שאין מין עפר												!	פה.
אימא: וכסהו - כלל, עפר - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, עפר אין מידי אחרינא לא												?	פה.
משום דהוה כלל הצריך לפרט, וכל כלל הצריך לפרט - אין דנין אותו בכלל ופרט.	רב מרי:											!	פה.
אין מכסים אלא בדבר שזורעין בו ומצמיח.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:											■	פה.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-כסוי הדם		Talmud Navigator										א	
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ		כ
האי בורכא.	רבא:											◇	פה:
מאי בורכתי? אנא אמריתיה ניהליה, ומהא מתניתא אמריתיה ניהליה	רב נחמן בר יצחק לרבא:											◇	פה:
היה מהלך במדבר ואין לו אפר לכסות - שוחק דינר זהב ומכסה, היה מהלך בספינה ואין לו עפר לכסות - שורף טליתו ומכסה.	[תניא]											◇	פה:
בשלמא שורף טליתו ומכסה - אשכחן אפר דאיקרי עפר, אלא דינר זהב מנלן?												◇	פה:
(איוב כ"ח) ועפרות זהב לו.	רבי זירא:											◇	פה:
אין מכסין אלא בעפר - דברי בית שמאי	תנו רבנן: [בית שמאי]											◇ !	פה:
מצינו אפר שקרוי עפר, שנאמר (במדבר י"ט) ולקחו לטמא מעפר שריפת וגו'.	בית הלל:											◇ !	פה:
ובית שמאי												◇	פה:
עפר שריפה איקרי, עפר סתמא לא איקרי	[בית שמאי]											◇ !	פה:
הוסיפו עליהן השחור והכחול, ונקרת פיסולין	תנא: [ת"ק]											◇	פה:
אף הזרניך.	יש אומרים:											◇	פה:
בשכר שאמר אברהם אבינו (בראשית י"ח) ואנכי עפר ואפר - זכו בניו לשתי מצות אפר פרה ועפר סוטה	רבא:											◇	פה:
וליחשוב נמי עפר כסוי הדם												◇	פה:
התם - הכשר מצוה איכא, הנאה ליכא.												◇	פה:
בשכר שאמר אברהם אבינו (בראשית י"ד) אם מחוט ועד שרוך נעל, זכו בניו לשתי מצות - לחוט של תכלת ורצועה של תפילין.	ואמר רבא:											◇	פה:
בשלמא רצועה של תפילין, כתיב: (דברים כ"ח) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך												◇	פט.
אלו תפילין שבראש	ותניא, ר' אליעזר הגדול:											◇	פט.
אלא, חוט של תכלת מאי היא?												◇	פט.
מה נשתנה תכלת מכל הצבעונין - מפני שתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לאבן ספיר, ואבן ספיר דומה לכסא הכבוד, דכתיב (שמות כ"ד) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו וגו', וכתיב (יחזקאל א') כמראה אבן ספיר דמות כסא	דתניא, רבי מאיר:											◇ !	פט.